

sko ljudstvo odobrilo izstop iz graškega dež. zbora. In kdo je zdaj proti temu? Nemški listi pa «Narod» in «Rodoljub». Če bi pa bili naši poslanci šli v Gradec, potem bi «Narodu» zopet ne bilo prav in bi jim gotovo očitali izdajstvo. Nemški listi srdito napadajo naše duhovništvo, da dela za slovensčino, «Narod» pa in «Rodoljub» enkrat pišeta, da v politiki nič ne delajo duhovniki, drugokrat, da se ne smejo mešati v politiko, tretjkrat da bi morali delati, potem pa zopet, da preveč delajo.

Vsak pošten človek mora naši duhovščini spričevanje dati, da je svojo narodno dolžnost vedno izpolnjevala. S tem izpolnjuje le svojo dolžnost, ker vsak pošten človek mora za svoje ljudstvo delati in trpeti. Duhovščina zato ne pričakuje nikakšnega plačila in ga tudi nima, razven grdo psovanje in obrekovanje od vseh strani. Slovenska duhovščina bo pa tudi naprej nesebično sodelovala vzajemno z drugimi stanovmi v prosep našega tlačenega naroda, ker to zahteva večna in nepodkupljiva pravica. Tudi duhovnik je človek, je državljani, in se je več šolal, kakor kak propadli kričač ali «Narodov» dopisun. Tu se ne gre za nadvlado ali gospodstvo, ampak kdor bo več delal in več trpel za narod, temu čast! Edino trezna in zdrava bo naša politika, ako složno primejo za delo vsi, kateregakoli stanu so, katerim je res do dela in do blaginje slovenskega ljudstva.

«Slov. Narod» v št. 188 naše staro geslo «Vse za vero, dom, cesarja» zaničljivo imenuje «plesnjivi žegen». A mi štajerski Slovenci smo to geslo sprejeli od našega Slovence in odločno protestiramo, da bi se kak «Narodov» kilavec norčeval iz tega.

Vkljub jezi «Narodovi» mi pričakujemo od shoda, da nam poda novih sredstev za narodno delo pod starim, dobro izkušenim nesebičnim geslom:

Vse za vero, dom, cesarja!

Politični ogled.

Ministri pri cesarju. Zadnje dni so naši in ogrski ministri drug drugemu odpirali vrata pri cesarju v Ištu. Prišli so pač čestitat vladarju za rojstni dan, a govorili so tudi važne reči o politiki. Na Ogrskem bo državni zbor v kratkem razpuščen in se gre za sedanje ministerstvo ter njegovo večino v zbornici. Pri nas pa so deželnozbornske volitve pred pragom in pa bliža se čas, ko bo treba sklicati državni zbor, katerega čaka veliko in važnih nalog.

Od sedaj je skrbno opazoval Mico. Ali morda zna, da je dobila 100.000 kron? Gotovo ne! Ne vedoč za svojo srečo, dela kakor prej mirno in zadovoljno, med tem ko Anže ne najde nikjer miru.

Nekega dne jo vpraša jecljaje:

»Ali je kaj novega, ljuba?«

»Drugega ni nič, kakor da je koklja izvalila piščeta!«

»Nisem se motil!« misli si sam pri sebi, ničesar ne zna, od te velike sreče. To je skoro nemogoče, da bi moje krone tako svoto prinesle.

Dnevi so tekli in tako je pretekli tudi teden, pa on ne upa Mici ničesar omeniti. Časnik prinese naznanilo, ako se po preteku treh mesecev dobički ne vzdignejo, pripadejo k loteriji nazaj.

Tudi to naznanilo je bral Anže. Ubožec ni mogel več jesti ne piti, še manj pa spati. Dvajsetkrat je hotel že Mici obstati, pa vedno mu nekaj usta zapira.

Nekega jutra hoče povedati, naj velja kar hoče. Ali kako začeti? Mici zapove zaklati kokoš in speči velik kos svinjetine. Med tem prinese tudi iz kleti, kjer je imel pod drvami zakopane steklenice vina. Nazadnje se da denar za kavo, sladkor, čaj, žganje in druge sladkarije.

Zakaj so Nemci na Moravskem »spravljivi«? V »Information« pišejo iz Olomuca kaj podučno o pravih vzrokih, ki silijo Nemce, da so ravno na Moravskem tako »spravljivi«. Čehi v Olomucu so namreč uveli bojkot proti nemškimi obrtnikom. In to tako uspešno, da so Nemci prišli do spoznanja, kako potrebno bi bilo, da se — sporazumejo s Čehi. Nemci uvidevajo, da bodo s tako taktiko najbolje varovali svoje in da napravijo konec češkim nadaljnim težnjam.

Car na Francozskem. Predsednik Loubet je povabil carja na velike vojaške vaje v Šampanjo. Car je vsprejel povabilo in dospe tja po morju ter se izkrca v Dunkerque. Predno se izkrca, ogledata si car in Loubet severno brodovje, ki vsprejeme carja, ko isti prispe v francozsko morje.

Vojna v južni Afriki. Iz novejših vesti je razvideti, da se je bojevanje v južni Afriki zopet osvežilo in svet se je začel zopet intenzivneje baviti z južnoafriškim bojem. Buri postajajo čim dalje tem drznejši in Angleži niso nikjer več na varnem pred Buri, ki so tu pa tam zopet oprijeli ofenzivo, t. j. začeli sami napadati angleške čete. Dne 17. t. m. so Buri zavzeli Bremersdorp, oplenili pošto in popolnoma pokončali vse mesto. Angležki listi poročajo, da odpor Burov v Oranju postaja vedno manjši in da mislijo svojo akcijo koncentrirati v Kapski koloniji, kjer bodo operirali burski poveljniki Delarey, Schmidt in Devet. Povdarjamo: tako poročajo angležki listi! — Lord Kitchener poroča zopet o neki jako čudni »zmagi« Angležev; pravi namreč, da je stotnik Wood s 150 možmi premagal kakih 600—800 Burov, da pa ni mogel izkoristiti te zmage in da je o retiriranju zgubil nekaj mož. Mi se le čudimo Angležem, čemu da imajo v južni Afriki proti peščici Burov tako veliko armado, ako more 150 Angležev premagati kar 800 Burov? Iz tega bi se dalo sklepati, da Angleži ne morejo premagati Burov samo radi tega, ker jih je, namreč Angležev — preveč. Drugič pa je ta »zmaga« uprav moderna, ker se ni dala izkoristiti in ker so zmagovalci po tako sijajni zmagi — retirirali.

Dopisi.

Iz Ormoža. (Političen shod pri Sv. Tomažu.) Shod je bil mnogoštevilno obiskan, — približno cenili smo okoli 800 udeležencev. — Sprejele so se jednoglasno naslednje resolucije:

Mica si misli, da je gospodar izgubil pamet. In ko ji Anže še zapove, naj vzame stol in naj se vsede, bila je tega trdno prepričana, da se mu moti. Upreti se mu hoče z vso silo.

»Preveč imam dela, in tudi se ne spodobim sedeti zraven vas«, odvrne mu odločno.

»Vsedi se, ako ti rečem«, zapove nestrpljivo Anže.

Mica je slišala praviti, da se ne sme nespametnemu ustavljeni, temveč mu izpolniti vsako željo. Brez ugovora sede tedaj na stol zraven njega.

»Vzemi, draga Mica, jej in pij, kar ti srce poželi!« govori Anže ter ji polaga najboljše kose na krožnik.

Molče južinata, kar pretrga Anže tihoto:

»Kaj misliš, Mica, je za me še dovolj časa, da se oženim?«

»Seveda še ni prepozno. Res ste že stari, a radi tega še močni in zdravi«, odgovori Mica.

»No, ako tako misliš, kakor govoriš in če si z menoj zadovoljna, se lahko poročiva. Kaj rečeš k temu?«

Ko je Mica pekla kokoš in svinjsko pečenko, mislila je vsakojake reči o gospodarju, a tega ni niti sanjala.

»Vi se le šalite«, reče po kratkem molku.

»Kaj še«, odgovori resno Anže, »star

I. Državnemu poslancu g. dr. Ploju izreka se na vspešnem delovanju, posebno da se je potegoval tudi za koristi ormoškega okraja, zahvala, ter se mu izreka popolno zaupanje. Zborovalci izražajo željo, da se slovenska delegacija v svrhu vspešnega delovanja v parlamentu združi v jeden klub.

II. Politično društvo «Sloga» uvažuje vzroke, kateri so povzročili izstop poslancev iz deželnega zbora, ter izreka z ozirom na to dr. Rosini in slovenskim poslancem zaupanje. — Vlada se pozivlja, da posreduje ter odstrani vse ovire in omogoči zopetni vstop slovenskih poslancev v deželni zbor.

III. Narodna enakopravnost naj se djanski izvrši s tem, da se nastavljajo na Spodnjem Štajerskem le uradniki zmožni slovenskega jezika, da se izdajajo dopisi in rešitve od političnih sodnijskih in davčnih uradov slovenskim strankam v slovenskem jeziku, da se napravijo na vseh javnih poslopih vsaj dvojezični napisi, da se končno napravijo dvojezični napisi na postajah ter se izklicujejo imena postaj tudi v slovenskem jeziku.

IV. Za slovenski Spodnji Štajar naj se ustanovi posebni oddelek deželnega šolskega sveta, posebni kulturni svet mesto skupne kmetijske družbe, naj se ustanovi končno posebni oddelek c. kr. namestnije ter se s tem dejstveno izvede želja Slovencev — proč od Gradca.

V. Slovenski poslanci naj vplivajo na to, da se ustanovi za slovenske pokrajine c. kr. nadsodišče in slovensko vseučilišče v Ljubljani.

VI. Vlada se pozivlja, da skrči vojaško prezentno službo na dve leti.

VII. Učiteljske plače na ljudskih in meščanskih šolah naj se uredijo primerno istim državnih uradnikov od XI. do VIII. plačilne vrste.

VIII. Ker se občinskim predstojništvom nalagajo vedno večja bremena v prenešenem delokrogu ter se je v zadnjem času izročilo istim tudi dostavljanje uradnih pisem, ne da bi se njim dala za to kaka odškodnina, pozivlja se c. kr. vlada, da se občinska predstojništva za take posle primerno odškodujejo.

IX. C. kr. vlada se pozivlja, da nemudoma prekliče v izvršilni naredbi finančnega in justičnega ministerstva dne 21. junija 1901 k postavi dne 18. junija 1901, št. 74 d. z. v členu 32 navedeno določbo, da se morajo pristojbine od nepremičnin, katere se niso tekom 30 dni vplačale, takoj in brez izjeme vknjižiti, ker narastejo s tem strankam nepotrebni stroški vknjižbe in svoječasnega brisa,

sem, nimam žene ne otrok, sam živeti nočem več. Potem me tudi še veže hvaležnost, da si me rešila iz vode.«

Mica ni vedela, ali sanja ali bedi, nazadnje pa le reče k vsemu »da«, da ne bi starega razžalila.

Kmalu potem bila sta zaročenca mož in žena.

Komaj sta prišla iz cerkve domov, vpraša Anže ženo glasno se smeja:

»No, Mica, kje imaš tvojo srečko?«

»Kakšno srečko?«

»No, tisto loterijsko, številka 34.«

»Ne razumim te — —.«

»E, ti znaš prav dobro — —«, reče neprijazno, »srečko, katero si za dve kroni kupila, ki sem ti ju jaz daroval.«

Žena se glasno nasmeje.

»Oh, tisti dve kroni«, začne jecljaje.

»Veš kaj, jaz sem večkrat slišala, da se pri loteriji malokdaj kaj dobi — — — to zimo bilo pa je zelo mrzlo — —.«

»No — — — in?« jeclja Anže bled kakor stena.

»In namesto srečke kupila sem kožuhove čizme — — — Celo zimo me ni nič zeblo v njih. Smeš mi verjeti.« — — — — —